

Малініна Є. Р.,

здобувачка вищої освіти

Харківський національний технічний університет

сільського господарства імені Петра Василенка

ЗНАЧЕННЯ РОЛІ КОМУНІКАЦІЇ У ПОЛІТИЧНОМУ ПРОЦЕСІ

Науковий керівник:

О. В. Воронянський

кандидат історичних наук, професор

На сьогодні відбувається швидке розповсюдження новітніх технологій, поширення інформації і комунікативних технологій у політичному просторі. Так, роль комунікації є визначальною у виборчому процесі, а на дільниці вибір громадян сприймається як відповідь на інформацію, яка надходила від кандидатів. Тому, слід відзначити, що політичний процес інтерпретують саме як відносини між інститутами влади, їх вплив направлений на суспільство та політичну діяльність спільнот, груп та індивідів [1]. Однією з найважливіших ознак політичного процесу є його динамічний, рухливий стан і складна система детермінації внаслідок складної мотивації діяльності значної кількості суб'єктів політики, розбіжності їхніх політичних інтересів та орієнтацій [2].

Зазначимо, що, одним із найважливіших завдань, яке прагнуть вирішити для себе суб'єкти політики, – це питання про технологію здійснення влади, прийняття таких рішень і законодавчих актів, які давали б змогу відповідним чином представляти їхні інтереси на різних рівнях владних структур і особливо – на найвищому [3]. Саме тут зосереджуються зусилля і в цьому полягають глибинні причини різноманітних дій політичних структур і інститутів – учасників політичного процесу [4]. Також політичний процес включає технології боротьби за владу та технології її реалізації, які використовуються

індивідуальними та колективними акторами (партії, фракції, інституції) та події та явища, що не контролюється політиками, але мають політичний зміст.

Роль комунікації у політичному процесі визначається у залежності від того, як ми розуміємо сутність та рушійні сили політичного процесу[5]. Відповідно до класичної філософської та політичної традиції, в основі політичного процесу знаходиться сила та прагнення до панування, вона представлена у творах Н. Макіавеллі, Т. Гоббса, К. Маркса, М. Вебера, М. Фуко. Іншу же традицію, можна побачити ще у творах Аристотеля, вона навпаки, зосереджується на комунікації, як основні політичного процесу, яка визначає необхідність діалогу між владою та суспільством задля забезпечення легітимності політичних діячів та інститутів. У цій традиції слід відзначити Ю. Габермаса, який увів термін «комунікативна раціональність» [6] та Н. Лумана, який вважав, що «комунікувати може лише комунікація» [7].

Важливу роль відіграє політичної комунікації у всіх компонентах політичного процесу. Вони сприяють розрізненню легітимних та нелегітимних політичних дії в очах населення, за результатами такого розрізнення формуються та трансформуються справжні демократичні політичні інститути так і особливий простір розробки. Необхідно зазначити, що визначальною є комунікація на етапі презентації у публічному просторі інтересів широких суспільних груп, встановлення, постійного інформаційного зв'язку між громадянами та політиками [8].

Отже, сьогодні важко не погодитися з тим що, у сучасному суспільстві комунікація впливає, часто визначальним чином, на характер та напрями політичного процесу. Комунікація забезпечує інтеграцію та диференціацію індивідуальних та колективних політичних акторів та створює рух політичної інформації та її інтерпретації. Потужність інформаційних техно – телемедіумів може визначати темп розвитку політичного процесу.

Література:

1. Воронянський О. В. Роль національного суверенітету в легітимації державної влади. *Актуальні проблеми державного управління*. 2012. №. 2. С. 216-221.
2. Воронянський О. В. Політичні інститути: механізм формування в конкурентному середовищі. *Сучасне суспільство*. 2014. №. 1. С. 15-28.
3. Воронянський О. Національна еліта сучасної України: проблема визначення. *Українознавчий альманах*. 2012. №. 8. С. 205-207.
4. Воронянський О. В., Зайончковський Ю. В. Політична філософія в умовах кризи традиційної методології: глухий кут чи гносеологічний прорив. *Гуманітарний часопис*. 2018. №. 3. С. 39-51.
5. Воронянський О. В. Масова соціальна комунікація як процес реалізації влади над суспільством. *Вісник Дніпропетровського університету. Серія: Філософія. Соціологія. Політологія*. 2013. №. 21. Вип. 23 (2). С. 63-68.
6. Габермас Ю. Структурні перетворення у сфері відкритості : дослідження категорії « громадське суспільство. Львів : Літопис , 2000. 320 с.
7. Луман Н. Власть. Праксис, 2001. 256 с.
8. Voronyanskyi O. Суверенітет: проблема суб'єктності. *Вісник Донецького національного університету імені Василя Стуса. Серія політичні науки*. 2018. №. 3. С. 15-19.